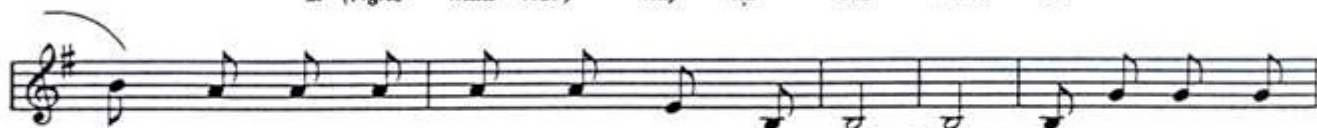

Một cõi đi về

1. Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi
2. (Nghe mùa rơi) này lại nhớ mùa xa

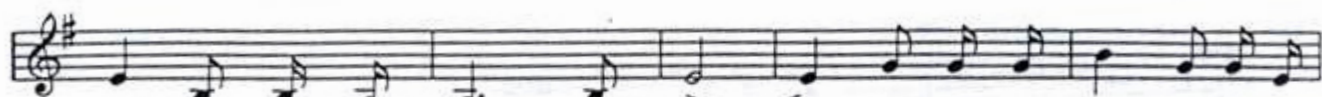
Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệt Trên hai vai
Mùa bay trong ta bay từng hạt nhỏ, Trăm năm vô

ta đôi vầng nhật nguyệt Rồi xuống trăm năm một cõi đi
biên chúa từng hội ngộ Chẳng biết nơi nao là chốn quê

về. Lối nào của cây lối nào cỏ lạ, một chiều ngồi
nhà. Đường chạy vòng quanh một vòng tiêu tụy, một bờ cỏ

say một đời thái nhẹ ngày qua. Vừa tàn mùa xuân rồi tàn mùa
non một bờ mộng mi ngày xưa. Từng lời tà đường là lời mộ

hạ, một ngày đầu thu nghe chân ngựa về chốn xa Mây che trên
địa, từng lời bé sông nghe ra từ đó suối khe Trong khi ta

đầu và nắng trên vai Đôi chân ta đi sông còn ở
về lại nhớ ta đi Đi lên non cao đi về biển

lại rộng Con tình yêu thương vô tình chợt gọi
Đôi tay nhân gian chưa từng độ lượng
Hôm nay ta say ôm đời ngủ muộn

Lại thấy trong ta hiện bóng con người. 2. Nghe mùa rơi
Ngon gió hoang vu thời suốt xuân thì.
Đề' sớm mai đây lại tiếc xuân thì.

